

POSTANOWIENIE

25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 25 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa T.F.
przeciwko Towarzystwo Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej T.F.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 9 lipca 2024 r., VII AGa 1165/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(P.H.)

UZASADNIENIE

Powód, T.F., wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 lipca 2024 r., wydanego w sprawie przeciwko Towarzystwo Ubezpieczeń spółce akcyjnej w W. o zapłatę.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi polegającą na błędnej ocenie materiału dowodowego przez Sąd II instancji i uznanie, że postanowienia zawarte w łączącej strony umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika umownego klauzuli rażącego niedbalstwa nie derogują postanowień klauzuli podwykonawców, lecz ją uzupełniają. Powód przedstawił także istotne zagadnienie prawne dotyczące umowy przewozu oraz obowiązków przewoźnika warunkujących udzielenie przez ubezpieczyciela ochrony ubezpieczeniowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecnictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno przede wszystkim być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien

nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi – bez pogłębionej analizy i juretrycznych dociekań – w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jaką jest jej oczywista zasadność, może dotyczyć jedynie przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny. Chodzi przy tym o wykładnię w oczywisty, dostrzegalny już *prima facie* sposób, sprzeczną z jednolitą i ugruntowaną wykładnią skonkretyzowanego przepisu, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa (zob. m.in. postanowienia SN: z 21 maja 2025 r., I CSK 558/24; z 26 marca 2025 r., I CSK 3537/23; z 30 stycznia 2025 r., I CSK 3814/23; z 31 grudnia 2024 r., I CSK 1853/23; z 20 listopada 2024 r., I CSK 2892/23; z 14 września 2023 r., I CSK 518/23; z 27 lipca 2023 r., I CSK 5328/22).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Powód pod pozorem oczywistej zasadności w istocie pyta o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego wyrażonego w związku z rozstrzygnięciem tej konkretnej sprawy. Przedstawił wyłącznie własne stanowisko, polemizując z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji.

Podstawami skargi kasacyjnej nie mogą być objęte zarzuty błędnych ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), więc nie można z odwołaniem się do nich kreować zagadnienia prawnego opartego na założeniu, że w rzeczywistości miał miejsce stan faktyczny inny, niż ustalony przez sądy obu instancji, czyli inny, niż stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego ustalanie stanu faktycznego i dopuszczanie w sprawie nowych dowodów. Skarżący błędnie traktuje skargę kasacyjną jako trzecią instancję odwoławczą. Znamienne, że sądy obu instancji wyczerpująco i wnikliwie odniosły się do charakteru wiążącej strony umowy przewozu.

Nie ma racji skarżący, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Informacje zawarte w liście przewozowym nie miały znaczenia w tej konkretnej sprawie.

Zgodnie z art. 4 CMR dowodem zawarcia umowy przewozu jest list przewozowy. Brak, nieprawidłowość lub utrata listu przewozowego nie wpływa na istnienie ani na ważność umowy przewozu, która mimo to podlega przepisom niniejszej Konwencji. Z kolei art. 6 CMR zawiera katalog danych, które powinien zawierać list przewozowy. Ust. 3 art. 6 stanowi, że strony mogą wносить do listu przewozowego wszelkie inne dane, jakie uznają za potrzebne. Z powyższych uregulowań wynika, że list przewozowy nie stanowi obligatoryjnego dokumentu oraz, że CMR nie zawiera jakiegokolwiek wzoru tego dokumentu. Wzmianki określone w art. 6 ust. 1 CMR tradycyjnie są określane mianem obligatoryjnych, jednak w istocie nie wszystkie wzmianki określone w tym przepisie mają taki charakter. Przykładowo nie zawsze konieczne będzie określanie ilości towaru, liczby sztuk, cech sztuk, zawarcie instrukcji niezbędnych do załatwienia formalności celnych i innych itp. Trudno tu więc mówić o obligatoryjności tych wzmianek w ścisłym tego słowa znaczeniu. Zróżnicowane są też skutki niezamieszczenia tych wzmianek, które w okolicznościach danego przypadku mogły i powinny być zamieszczone (zob. wyrok SN z 31 marca 2023 r., II CSKP 800/22).

Nie można uznać za istotne zagadnienie prawne problemów wskazywanych przez powoda, które mają znaczenie tylko w tej konkretnej sprawie. Wszelkie postanowienia umowne łączące strony, jak również ogólne warunki ubezpieczenia podlegają wykładni przepisom prawa materialnego, zgodnie z art. 65 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności w postaci nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Adam Doliwa

(P.H.)

[a.ł]